

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

DRSNÉ SNY

06

JAKUB MAŘÍK

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*

Připravujeme:

7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*

Kladivo na čaroděje

DRSNÉ SNY

Copyright © Jakub Mařík, 2014
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2014
Cover Art © Lukáš Tuma, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-197-9

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělil byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepzaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Všichni průvodci jsou pryč.

Utekli v noci, zatímco já spal uvnitř chrámu. Vodu a jídlo mi tu nechali, ale velblouda vzali s sebou. Nevěří, že odsud někdy odejdu živý, podle nich je chrám prokletý a mě za jeho otevření čeká smrt.

Pověřiví pohaní.

Tento úchvatný chrám mi nepřinese smrt, za jeho nalezení mne naopak čeká nesmrtelnost, stejná, jaké se přede mnou dočkali Schliemann, Evans nebo Carter!

Stačí jediný pohled na okolní stěny a nemám nejmenších pochyb, že jsem objevil zcela neznámou starověkou civilizaci. Mořské motivy na stěnách sice připomínají mínojskou kulturu, ale místo delfínů jsem tu našel jen stále se opakující motiv hlavonožců. Považte, hlavonožci v samém srdci Rub al-Chálí! Jak obrovská to musela být říše, když odsud dosahovala až k moři.

A pak je tu ten sarkofág, co jsme našli v místnosti pod chrámem.

Vlastně si nejsem zcela jist, zda mohu ten artefakt takto nazývat. Jeho tvar sice odpovídá, ale na délku má patnáct kroků, čtyři na šířku a osm stop na výšku. Jak mocný a uctívaný to musel být panovník, když i Carterův Tutanchamon, vládce velkého Egypta, byl uložen v jen trochu zdobnější rakvi! Z té představy mě jímá posvátná bázeň.

Už se nemohu dočkat, až dnes sarkofág otevřu a podívám se, co mě čeká uvnitř.

Už se nemohu dočkat své nesmrtelnosti.

Fragment z deníku britského archeologa Archibalda H. Ashfielda, 15. březen 1937

Předehra

„Za tohle už tě vážně zabiju!“

„Klídek, Jardo,“ zabručel strážník David Novotný a dál se díval z okna služebního vozu. Ve tři v noci panoval na Modřanské ulici relativní klid. Turisti z nikdy nespícího centra tak daleko nechodili a místní už dávno zalezli do peřin. S trochou štěstí to bude jen další poklidně proježděná noc.

„Klídek? Klídek?“ vztekal se dál Hudec, jednou rukou svíral volant a v druhé držel igeliták plný drobků. Znovu jím zamával na Novotného. „Tohle už je tenhle měsíc potřetí, cos mi sežral svačinu!“

„Viděl jsi, co máme napsané na autě? Pomáhat a chránit. A když si nedokážeš ochránit vlastní sváču, tak se nediv, že si k ní někdo pomůže.“

Zmuchlaný igeliták těsně minul Novotného hlavu.

„Ty –“

Novotný ho umlčel zvednutou rukou a zamžoural do noci. „Zpomal... Vidíš ho? Ten blb zaparkoval přímo na tramvajových kolejkách.“

Hudec na chvíli zapomněl na svačtinový zločin století a podíval se na inkriminované auto. „Máš pravdu.“ Zastavil u krajnice. „Vyřídíš to ty, nebo mám jít já?“

„Já se o to postarám.“

Novotný vylezl z auta a v rychlosti si protáhl záda, než zapnul baterku a světlem namířil na zaparkované vozidlo. Byla to cisterna, v jaké se většinou vozí zkapalněné plyny, a samozřejmě stála přímo na kolejkách. Novotný přešel paprskem světla oprýskanou bílou nádrž. Černý nápis DEMETER, dlouhý oranžový pruh a pár sprejem nastříkaných klikyháků, jež se podobaly malůvkám z okrajů školních sešitů, kterými si jako student krátil nudné přednášky.

Demeter? Snad to nebudou Maďaři.

Zpoza cisterny se najednou vynořil vysoký chlap, možná dokonce řidič. Ve vybledlé kožené bundě a klobouku vypadal jako průvodce po safari. Novotný na něj namířil baterkou.

„Hej, pane, tady policie! To vozidlo patří vám?“

Chlap se zastavil, zamrkal ve světle baterky. Přes levou tvář jeho opáleného obličej se mu táhla ošklivá jizva. Něco držel v ruce. Novotný po tom rychle přešel paprskem baterky a v duchu si oddechnul, když se z předmětu vyklubal barevný sprej.

Buď řidič idiot, nebo vandal, v každém případě konec klidné noci.

„Vy jste mě neslyšel? Ptal jsem se, jestli to auto patří vám.“

Dveře kabiny se otevřely a na zem seskočil další chlap. Stejná bunda, stejný klobouk, a když si na něj Novotný posvítí, stejná tvář i jizva? Co to má, sakra, být? Páreček pošaha-nejch dvojčat?

Oba dva na něj jen dál tupě zírali.

Novotný ztěžka polkl. Dvojice se nechovala nepřátelsky, neměla žádné viditelné zbraně, ale přesto z nich neměl dobrý pocit. Spíš bojoval s neodolatelným nutkáním vytáhnout zbraň a na místě je zastřelit.

„Možná jste si toho nevšimli,“ pokračoval profesionálním tónem, „ale stojíte na tramvajových kolejkách s nočním provozem, proto vás musím požádat, abyste okamžitě přeparkovali své vozidlo a ukázali mi –“

Jedno z dvojčat se otočilo, a než mohl Novotný cokoliv říct, třikrát dlaní praštilo do cisterny. Zadunělo to a Novotnému se pohnul žaludek, stejně jako před pár lety, když s ním při návratu z dovolené v turbulenci nečekaně kleslo letadlo.

Na okamžik se mu zdálo, že vidí svého otce, jak do dlaně plácá řemenem. Někdo mu něco vyčítal. Provokoval ho. Zaplavila ho takřka neslyšitelná bouře slov, i když dvojčata nic neříkala a ani nikdo jiný tam nebyl.

Nevolnost a halucinace odezněly stejně rychle, jako přišly.

Za zády uslyšel prásknutí dveří. I Hudcovi už očividně došlo, že tady něco nesedí.

„Pánové, naposledy vás vyzývám –“

Bezchybný zásah pendrekem do beder. Kopnutí do podkolení jamky. Brutální rána do pravého spánku.

Novotný ležel na zemi dřív, než stačil vykřiknout bolestí. Instinktivně si zakryl obličej rukou a nechápavě přes ni zíral na Hudece, jak se znovu rozmachuje pendrekem.

„Jardo?“

Předloktí povolilo jako nic, do rukávu služební bundy se z otevřené zlomeniny vyvalila krev. Další rána šla na bok. Několik rychlých kopnutí do ledvin. Novotný se pod přívalem ran schoulil do klubíčka jako vyplašený ježek.

Koutkem oka zahlédl dvojčata, jak se vracejí k autu. Spreje teď drželi oba dva a stříkali na cisternu další čmáranice. Neotáčeli se, nemluvili spolu, bitka pět metrů od nich je vůbec nezajímala. Klidně dokončili poslední kostrbatou vlnovku a beze slova se vrátili do kabiny.

A pak auto zmizelo.

Novotný zamrkal usazenými očima. Pohled na prázdné koleje ho natolik šokoval, že mu pár vteřin trvalo, než si uvědomil, že krupobití ran ustalo. Pomalu otočil hlavu a podíval se na Hudece.

Dlouholetý parťák měl krví podlité oči, z koutku úst mu vytékaly sliny, potil se jak maratonec v posledním tažení. Novotného však víc než jeho vzhled zajímala namířená služební pistole.

„Jardo, co to děláš?“

„Tu... tu svačinu jsi mi fakt žrát neměl,“ zavrčel Hudec a stiskl spoušť.

Ve chvíli, kdy kulka opustila hlaveň a vydala se na krátkou cestu s jasně vytyčeným cílem v srdci strážníka Novotného, se stalo ještě několik dalších věcí.

Na nedalekém Pražském okruhu dvaatřicetiletý Petr Dub prudce zabrzdil svou felicii, vystoupil, vytáhl z kufru hever a utloukl jím manželku, protože mu neustále mluvila do řízení.

V protisměru jedoucí mazda vyletěla ze silnice a narazila do sloupu, když se pětáctýřicetiletá Sandra Lounská rozhodla

za jízdy uškrtit přítele, který se na abiturientském večírku příliš ochomýtal kolem své staré školní lásky.

V paneláku na rohu Bezové a Na Mlejнку vzal třiašedesátiletý Robert Horváth brokovnici a šel studentům v sousedním bytě vysvětlit, co si myslí o nočním poslechu metalu.

A na druhém konci Prahy někdo upustil sklenku drahého francouzského koňaku na pravý perský koberec a plynule zaklel ve třech mrtvých jazycích a jednom, který se ještě nenarodil.

Dnešek zatím běžel jako na drátkách, což samo o sobě Felixovi nenápadně naznačovalo, že by nebyl špatný nápad najít si bezpečný úkryt a preventivně v něm tu anomálii přečkat. Posledních pár měsíců jeho života se v tomto ohledu nepříjemně podobalo moři – nejdřív ho klidnou vodou vylákalo na pláž, a zatímco si užíval sluníčka, moře za obzorem škodolibě strádalo vlny, kterými ho pak otlouklo o útesy.

Začalo to v pět ráno telefonátem, ze kterého se navzdory vší pravděpodobnosti vyklubala dobrá zpráva – Felixova schůzka s Rashilem se odkládala na neurčito. Nepravidelné schůzky s nejvyšším bossem české démonické mafie byly asi tak příjemné jako návštěva u hodně důkladného proktologa. Rashil navíc Felixovi nikdy nezapomněl názorně připomenout, že své vlastní tělo má jen na leasing, a splátky si vybíral ve formě nepříjemně nebezpečných laskavostí. Stačí jednou selhat a Felixovo tělo se stane nedobrovolným příspěvkem k Rashilově démonické imigrantské politice.

Dalším příjemným překvapením se pak ukázal být nový přírůstek do Felixovy malé sbírky světem zapomenutých pražských bytů. Dvě místnosti ve starém činžovním domě, které dřív patřily nepříteli úspěšnému právníkovi, jenž se jednoho dne rozhodl vrazit své úspory do velkého dřevěného kancelářského stolu, jaký dnes člověk vidí nanejvýš ve filmu pro pamětníky nebo v kanceláři ministra. Jeho koupě mu tehdy udělala takovou radost, že nad ním dostal infarkt. Tělo, až po několika měsících, našel jeho stálý klient, na kterého policie opět navlíkla vyloupení osmi chatek. Když vypadáte jako ošklivější verze Brežněva, zaplatíte nájem na rok dopředu a neustále si nestěžujete domovníkovi, není moc důvodů, proč vás hledat. A protože byt, co půl roku sloužil jako hrobka

mumie, nepatří k hitům realitního trhu, postupně se na něj i na ten jeho úžasný stůl zapomnělo.

Felix se usadil v polstrovaném křesle, nepřítomně přejel prsty po pár zalakovaných rýhách na dřevěné desce, důkazech, že se zapomenutý právník od vysněného stolu nechtěl odtrhnout ani po smrti, a podíval se na třetí překvapení dnešního dne – na nového klienta.

„A jak vám můžeme pomoci, pane Novotný?“ zeptal se Felix.

„Pan“ Lukáš Novotný, mladík něco kolem dvaceti, kterému ve tváři zuřila krutá chemická válka s akné (akné zatím vyhrávalo na plné čáře), si odkašlal a nervózně se rozhlédl po zbytku Felixova týmu.

Klaudie, která se opírala o roh stolu, se na něj povzbudivě usmála. I přes svou špičatější bradu to byla pěkná ženská, která si navíc v rámci „zvyšování reprezentativnosti“ týmu na schůzku výjimečně vzala těsný kalhotový kostým. A protože vhodně zvolený dámský kostým na správně tvarované ženě byl pouhý stupínek od uniformy sestřičky nebo japonské školáčky a jelikož potencionální klient se teprve nedávno vymaňil z osidel puberty, zrudl Novotný jako rak a rychle putoval pohledem dál.

I na opačné straně kanceláře sedící Walter se pokusil o povzbudivý úsměv, ale v jeho případě z toho vzešla jen pokřivená karikatura. Když bydlíte pod hřbitovem a společnost (a nejen tu) vám dělají jen mrtvoly, na vašem vystupování se to zkrátka podepíše. Tři stromečky s lesní vůní, co mu Klaudie nenápadně pověsila na opěradlo židle, se snažily usilovně maskovat slabý odér hniloby a formaldehydu.

Novotný sebral odvalu a otočil se k poslednímu člověku v místnosti. Nečitelný šéf za stolem, docela pohledná sekretářka a upocený tlusťoch s naprosto neodhadnutelnou funkcí byli jedna věc, ale Vincenc... Vincenc se vymykal úplně všemu.

Až se jednou někdo rozhodne natočit film *Hippie holocaust*, Vincenc v něm bez problémů získá hlavní roli. Postava kost a kůže, kde ani jednoho moc nebylo, a mastné dlouhé vlasy, pro které byl holič jen neznámé mytické zvíře, mu sice propůjčovaly vizáž narkomana v posledním tažení, ale jeho oči

jasně říkaly, kdo je údernou silou týmu. Pokud jsou oči okny do duše, ty Vincencovy pak byly kukátkem do cely Hannibala Lectera.

Proč jsme ho vůbec na schůzku s klientem brali... Jo, už vím. Protože on by stejně přišel a asi by při tom ještě vykopl dveře. Nebo proskočil oknem. Nebo je sledoval z křoví pod oknem a obohatil okolí o strach z pedofilů.

Novotný konečně sebral dost odvahy k odpovědi. „No... Já... ehm... Chtěl bych si vás najmout, abyste prošetřili strejdovu smrt.“

„Chcete, abychom vypátrali jeho vraha?“

„Ne, to už je vyřešený. Byl to jeho parták na noční hlídce, před dvěma dny ho zastřelil služební zbraní, ještě do strejdy kopal, když přijela druhá hlídka.“

Služební zbraň? Hlídka?

Ve Felixovi začalo klíčit hrozivé podezření. Nad idylickou krajinkou dnešního dne se objevily stíny messerschmittů. „Váš strýc pracoval pro bezpečnostní agenturu?“ zeptal se s nadějí v hlase.

„Ne. U policie.“

Policie nebyla slovem, které by tři čtvrtiny týmu slyšely rády. Vincenc prsty nenápadně naznačil útěk ke dveřím. Walter souhlasně přikyvoval.

„No, pane Novotný,“ začal pomalu Felix, „obávám se, že tohle není případ pro nás. Na prošetření smrti vašeho strýce už se určitě pracuje a –“

„Počkejte, vy to nechápete. S jeho smrtí souvisí spousta divnejch věcí. Nadpřirozenezích věcí. Už jsem kvůli tomu byl u strejdova známýho, co dělá pro tu komisi z Vatikánu, a ten mě poslal za váma, že jste na podobný věci nejlepší.“

Pokud po vyslovení slova policie klesla teplota v místnosti o pár stupňů, teď by tu zmrznul i mamut. Vincenc svůj původní pantomimický plán rozšířil o preventivní omráčení klienta.

Felix podezřívavě přimhouřil oči. Ten poďobanec věděl o Vatikánské vyšetřovací komisi? A někdo ve VVK o jeho týmu mluvil jinak než jako o bandě zkrachovanců? „Smím se zeptat, kdo z VVK nás doporučil?“

„No, víte, to vám říct nemůžu. VVK nechce mít s lidmi, jako jsem já, nic společného a on to byl strejdův dobřej kámoš, tak bych ho nerad dostal do problémů.“

„A co jim na tobě vadí?“ ozval se Vincenc. „Temná magie? Obětování panen? Obcování se sexuálními démony?“ Když se do něj zabodly tři vražedné a jeden vyděšený pohled, mlhavě si vzpomněl na Klaudiinu předchozí přednášku o seriózním vystupování a nasadil co nejvážnější výraz. „My to samozřejmě nikomu neřekneme. Detektivní tajemství a tak.“

„Ehm... Já... loni jsem pomáhal s organizováním Gay Parade,“ přiznal neochotně Novotný.

Na to mohl Felix jen chápavě pokývat hlavou. Jednu dvě panny obětované na oltáři temné magie Vatikán přehlédnout mohl, ale když jste se zapletli s právy homosexuálů, nedotkli by se vás ani desetimetrouv tyčí louhovanou ve svěcené vodě.

„No dobře, pane Novotný,“ řekl po chvilce mlčení Felix. „Řekněte nám, co se vašemu strýci stalo.“

„Jistě, jistě.“ Novotný se zhluboka nadechl. „Došlo k tomu, když měl strejda noční. Jeho parták ohlásil na dispečink, že našli cisternu zaparkovanou na kolejích, a strejda to šel zkontrolovat. A o pár minut později někdo volal na tísňovou linku, že se na Modřanský mordujou policajti.“

„A ty nadpřirozené aspekty?“ zeptala se Klaudie.

„Strejdův parták totiž zničehonic zešílel. Když přijela družá hlídka, pořád ještě ječel, že musel strejdu zabít kvůli snědený svačině. Při zatýkání ukousnul celkem tři prsty dvěma různěm policajtům. A nebyl to jedinej případ. V okolí ve stejnou chvíli došlo k dalším čtyřem vraždám a jedný autonehoda. Šlo o stejný zkratky jako strejdův parták.“

To už jako případ vypadalo.

Felix se v křesle opřel a podíval se na ostatní. Klaudie přikyvovala. Walter krčil rameny. Vincenc za klientovými zády naznačoval ránu do zátylku a balení do koberce.

„Myslím, že tento druh případu už do naší specializace spadá,“ rozhodl pomalu Felix. „Musím vás však upozornit, že cena našich služeb –“

„To nebude problém.“

Novotný se natáhl k jedné z hromádek papírů, které ráno po stole strategicky rozmístila Klaudie, vytáhl z ní list a v zákrytu dlaně na něj začal psát. Felix ho s neskrývaným zájmem sledoval a hádal, ze kterého filmu tohle odkoukal.

„To by snad mohlo stačit.“ Novotný k Felixovi přistrčil přeložený papír. „Strejda mi odkázal všechny úspory a určitě by byl rád, že je využiju takhle.“

Felix papír rozbalil a na navrhovanou částku se podíval. Pak se na ni podíval znovu. Přepočítal cifry. Důkladně pro pátral prostor mezi druhým a třetím číslem od konce, jestli se tam neschovává desetinná čárka. Neschovávala.

Felix si Novotného změřil dalším podezřívavým pohledem. Ten kluk si nemůže dovolit ani pořádnou kosmetiku, a pak tady rozhazuje peníze jako Rockefeller? Strýček musel vybírat víc než jen pokuty.

„Jistě pochopíte, že budeme potřebovat zálohu na počáteční výdaje.“

„Jistě, jistě.“ Novotný sáhl do kapsy a položil na stůl smotek bankovek zobrazujících jistou operní pěvkyni. „Bude to stačit?“

No, já bych si řekl o polovinu, ale když jinak nedáš. „Pro začátek ano.“

Peníze se rychle přesunuly do šuplete vedle zažloutlého výtisku *Rudého práva*. Pětiletku se opět podařilo překonat a imperialisté nepřestávali podkopávat světový mír.

„Mám jen pár doplňujících dotazů,“ pokračoval Felix. „Říkal jste, že k tomu došlo na Modřanské?“

„Jo, na kolejích mezi zastávkou tramvaje Pobřežní cesta a nádražím.“

„Ta cisterna, co kontrolovali...“

„Zmizela.“ Novotný rozhodil rukama. „Vypařila se dřív, než přijeli ostatní.“

„Hmm. A tělo vašeho strýce je stále v policejní márnici?“

Novotný se zarazil. „Proč vás tohle zajímá?“

„Jen mi, prosím, odpovězte.“

„Ne, už ho převezli do pohřebního ústavu Bílá orchidej. Obřad bude pozítí.“

Felix se podíval na Waltera. Ten významně pokýval hlavou, že Bílou orchidej zná. *Jak jinak.*

„Dobře. Děkuji, pane Novotný, to je prozatím vše. Ještě dejte kolegyni na sebe nějaký kontakt a hned se do toho pustíme.“

„Ano? Děkuji, pane Jonáši. Věděl jsem, že je na vás spoleh.“ Novotný na Klaudii rychle vychrlil kontaktní informace. „Ale ráno jsem v práci, dělám u masa v supermarketu na Černém Mostě a máme tam zakázáno používat mobily.“

Felix vstal, natáhl se přes vyleštěnou desku stolu a stvrdil dohodu potřesením rukou. „Hned, jak něco zjistíme, vám dáme vědět.“

* * *

Jakmile se za Novotným zabouchly dveře, dopadly na archivní stůl před Felixem Vincencovy dlaně. „Vyšetřovat mrtvého poldu, co měl kontakty ve VVK? To už nám tady chybí jen Sedm-a-odpočítávám. Tohle je pěkně blbej nápad. Nejlepší bude sebrat zálohu a vypařit se.“

„Copak, s Ester vám to neklape?“

„Sex a nenávisť se nevyklučují,“ poučil ho Vincenc.

Walter opustil svou izolaci v krajíně lesní vůně a jasmínu a přidal se k nim u stolu. „Musím s Vincencem trochu souhlasit,“ řekl. „Přitahovat na sebe jejich pozornost by se nám nemuselo vyplatit.“

„Vidíš, i Neko je pro.“

„Řekl jsem, že souhlasím... trochu.“

„To je fuk, klíčovej je souhlas.“

„Já si naopak myslím, že podobný případ nám jen prospěje,“ vložila se mezi ně Klaudie. „Zlepšíme si u nich reputaci a možná nám přenechají i další případy.“

„Sni dál,“ ušklíbl se Vincenc. „Já říkám, že je lepší pár tisíc v hrsti než poldové za prdelí.“

Felix dohadování chvíli poslouchal, pak před ně položil papír s nabídkou a významným odkašláním si získal jejich pozornost. Všichni tři se na napsanou cifru podívali a okamžitě zmlkli. Vincenc si počet číslic pro jistotu překontroloval prstem.

„Myslím, že má Klaudie pravdu,“ ozval se po chvíli Walter.
„Zlepšení vztahů s policií a VVK nám jen prospěje.“

„Na vztahy kašlu, ale prachy jsou to dobrý,“ přidal se Vincenc.

Klaudie se vítězoslavně usmála. „Takže ten případ bereme, Felixi?“

„Bereme.“

Místo, kde Novotného strýc zemřel, poznal Felix snadno.

U tramvajových kolejí tam stály dvě dodávky z Dopravního podniku a před nimi houf viditelně naštvaných lidí, v montérkách i levných oblecích. Jeden držel v ruce nějakou technickou serepetičku. Pokaždé, když ji zvedl před sebe, se celá skupina namáčkla kolem miniaturního displeje a začala se hádat. Společnou řeč nacházeli jen tehdy, když se z nedaleké zastávky někdo přišoural zjistit, proč nejezdí tramvaj. Postát tu chvíli student argotu, asi by byl z jejich krátkých výlevů v sedmém nebi.

Felix s Vincencem vystoupili z auta a hádající se hlouček chvíli sledovali. Nezdálo se však, že by skupinka kromě vzájemného dohadování dělala i něco jiného.

„Promluvíš s nimi ty, nebo si to mám vzít na starost já?“ zeptal se Vincenc. Felix se na něj podíval. „Jo, je mi to jasný, tak já se tady zatím trochu porozhlídnu, splynu s davem a tak.“

Felix se rozhlédl. Kromě cyklisty a dvou zástupců důchodců okenních (jejich blízký příbuzný, důchodce lavičkový, tu neměl vhodné životní prostředí) žádný dav neviděl. Na druhou stranu – dav, se kterým by mohl splynout Vincenc, by snad ani vidět nechtěl.

„Jen do toho.“

Protože zamračený dědek v okně vypadal, že by ho nejradši, čistě ze sportu, přetáhl holí, vydal se Felix raději za drobnou vrásčitou stařenkou. Hrnek s kafem a nedojedená bábovka na talířku položené před ní naznačovaly, že bude mít o dění na ulici dobrý přehled.

„Dobrý den,“ pozdravil ji. „Nevíte, co se tady stalo?“

Stařenka se na něj usmála. Mocný nádech nevěstil nic dobrého.

„Vy to nevíte? Dvě noci zpátky se tady postříleli policajti. Byl to strašný kravál, protože mě to vzbudilo, i když jsem si večer vzala prášky na spaní, co mi předepsal doktor Šoufek na záda, hrozně mě teď berou, prý to mám z toho, že jsem celý život seděla skloněná u pásu a přebírala zeleninu. Ale kde jsem to... Jo, ti policajti. Představte si, že jeden do druhého vystřílel celý zásobník, jako v jedné z těch amerických detektivek, co pořád pouští v televizi, samá krev a násilí, starý dobrý major Kalaš, a když ho zastřelil, ještě po něm skákal jako opice a křičel něco vo svačině. Pak přijeli další policajti a von se na ně vrhnul taky, vrískal a rval se, prý někomu i ukousnul prst. Muselo mu vážně přeskočit, ale Máňa říkala, že toho policajta znala už z dřívějšíka a že von byl vždycky trochu divnej, ale teď se z něj prý navíc stal metrosexuál. Myslíte, že mu přeskočilo z toho metrosexuálství?“

Felix se zoufale snažil přefiltrovat právě získané informace, ale nakonec se zmohl jen na nechápavé: „Metrosexuálství?“

„Neznáte? To je teď prý nová úchylka, říkala mi vo ní Jaruška, co ji zeřák přesvědčil, ať si udělá kurz toho internetu. Tak ta tam někde četla, že se to teď mezi chlapy strašně rychle šíří. Představte si, že se prý holí úplně všude. Jen nechápu, co to má společného s tím metrem.“ Podezřívavě se na Felixe podívala. „Nejste jeden z nich, že ne?“

Felix si mimoděk přešel strniště na bradě a podíval se na své oblečení. „Ne, to ani náhodou.“

„Tak to dobře děláte, mladíku, protože tyhle módní úchylky jsou jako mor. Já dokážu pochopit, když někomu poplete hlavu pěkněj chlap, Jean Marais to prý měl taky, ale že se tam někdo holí kvůli metru, na to už jsem asi vážně moc stará.“

„A co ten hlouček?“ využil Felix rychle momentu, kdy jí na zlomek vteřiny došel dech. „Ti to vyšetřují?“

Stařenka se podívala na lidi kolem dodávek a přimhouřila oči, jak rychle kontrolovala všechny přítomné.

„Ne, policajti už to zabalili, tihle jsou tu kvůli tramvaji. Ona totiž od toho večera vůbec nejezdí, víte? Prý něco s elektřinou, ale povím vám, že je na nich na sto honů vidět, že nemají ani tušení, čím to je. Vidíte ty v montérkách? Ti jsou

z Dopravního podniku. Ostatní v oblecích jsou samí inženýři a tak, co se to snaží rozlousknout. Teda až na toho s brejličkami, co vypadá jako mladý prezident Husák, tak to je nějaký podržtaška tady z radnice, protože lidi už si i tam chodí stěžovat, že ta tramvaj nejezdí. Chybí tu jen ten z magistrátu, takový hogo fogo hubeňour v drahém obleku, co jezdí nablýskaným autem a pořád s někým telefonuje, ale ten se ukazuje až odpoledne a zdrží se vždycky jenom chvilku.“

Konečně nějaká užitečná informace. Felix se rychle rozloučil, než stařenka stačila chytit druhý dech, a namířil si to přímo k dodávkám.

První ho zahlédl podržtaška z radnice. Ukázal na Felixe prstem a celý hlouček se pak otočil jeho směrem, řada zamračených tváří připravených přivítat dalšího otravu. Kdyby měli nějaké náradí, určitě by jím teď plácali do dlaní.

„Dobrý den, pánové –“

„Nejede!“ vyštěknul na něj největší hromotluk v montérkách. „Máš to tam na zastávce napsaný písmenama velkejma jako kráva! Tramvaj prostě nejede a nepojede, dokud nás tu bude pořád někdo otravovat!“

Hlouček jeho proslov doplnil pestrou sbírkou hlasitých postřehů o Felixově vzhledu, rodinném původu a sexuální orientaci. Na metrosexuála si nevzpomněl nikdo.

„Já vím.“

Ta dvě klidná slova hromotlukovi vzala vítr z plachet. „Cože?“

„Poslali mě sem z magistrátu, abych zkontroloval, jak se to vyvíjí.“

„A kde je Červenka?“ zajímalo jednoho z obleků.

„Už toho asi má plné zuby, tak to přehodil na mě. Znáte to, šéfa něco nebaví, tak to hned o stupeň níž převalí.“ Několik obleků souhlasně zabručelo. Pomlouvání nadřízených byla vždycky sázka na jistotu. „Může mi tedy někdo říct, co se tady stalo? Červenka se s vysvětlováním příliš nezatežoval.“

„Taky toho k vysvětlování moc není.“

Hromotluk ukázal na bílou čáru, kterou někdo nasprejoval přes koleje, a pak na její dvojče o skoro dvacet metrů dál.

„Troleje před tou bílou čárou jsou pod proudem, všechno, jak má být. Za tou druhou čárou to samé. Ale mezi tím v tom pitomým drátu není ani kapka šťávy. Jako by to bylo nějak přemostěný, ale na těch trolejích žádný kabely nejsou!“

„A taky teď odsávají skoro trojnásobek standardního odběru,“ dodal jeden oblek, patrně od elektráren. „Jestli to tak půjde dál, budeme muset odpojit celou linku.“

Felix se podíval na trolejové dráty. Podle toho, co mu tu popisovali, by čekal vzduch nabitý statickou elektřinou, možná i pár menších blesků, ale dráty byly úplně mrtvé. Dokonce ani nehučely.

„Něco ten proud odsává?“ zeptal se.

„No, podle všeho jo, ale nevíme co a jak,“ pokrčil hromotluk rameny. „Je to záhada.“

„Patrně půjde o nějaký vzácný geomagnetický jev,“ připojil se k hovoru hrdý vlastník technické serepetičky. „Není ani vyloučeno, že jsme svědky probíhající časoprostorové anomálie, kdy energie prosakuje předivem naší reality a –“

„Jo, jasně a za chvíli nám sem tudy přiletí *Enterprise*,“ zabručel hromotluk.

„Tyto vaše poznámky si vyprošuji, pane Slavíčku,“ urazil se vědátor.

„A já si zase vyprošuji, abys tady na mě zkoušel ty své technobláboly, když, stejně jako my, víš jen *excrementum magnum*. Vidíš, i já dokážu mluvit vědecky.“

Další dohadování zastavil chlápek se sífou, který si na zastávce přečetl oznámení a pak se vydal přímo k hloučku u kolejí. „Dobrý den, prosím vás, co je s tramvají? Ona vůbec nejede?“

Nový nepřítel spolehlivě zažehnal staré sváry a nespokojený cestující se pod kanonádou urážek dal na rychlý ústup. Felix využil příležitosti, zamumlal něco na rozloučenou a zamířil zpátky k autu. Vincenc už se opíral o kapotu a hlasitým zíváním dával najevo, jak strašně ho vyšetřování baví.

„Copak, Felixi, už tě přestala bavit funkce rostlináře?“

„Cože?“

Vincenc mu ukázal na rozkrok. Když Felix sklopil zrak, všiml si tenkého pramínku kouře, který mu stoupal z kapsy. „Do hajzlu!“ Rychle sáhl do kapsy a vytáhl svou věrnou slánku. Na omak našťestí horká nebyla, ale sůl uvnitř se spekla a vycházel z ní štiplavý kouř.

„Tos tam šlápnul na kabel?“ zajímalo Vincence.

„Spíš do lejna, co tam po sobě někdo zapomněl pořádně uklidit. Vypadá to, že nad těmi kolejemi otevřeli pěkně silný portál a pořád je v něm dost energie, aby odsával elektřinu z drátů a usmažil sůl.“ Felix si prohlédl spečené krystalky a zahodil slánku do křoví. „Jak dlouhá je cisterna?“ zeptal se Vincence.

„Jaká? Na plyny, kapaliny nebo hovnocuc?“

„Asi na plyny, co já vím.“

Vincenc chvíli předstíral, že nad otázkou přemýšlí, než si tipnul. „Tak patnáct metrů? Proč?“

„Policajti tu zastavovali kvůli cisterně na kolejích a ten portál má kolem dvaceti metrů.“

Vincenc svůj názor shrnul do všerškajícího *hmm*.

„A co jsi našel ty?“

„Něco mnohem zajímavějšího.“ Vincenc ho odvedl k výloze večerky a kývl směrem ke skleněné tabuli. „Co na to říkáš?“

Felix se podezřívavě podíval na keramickou kočku s mávajícím prackou. Žlutou. S modrými kytičkami. „Na mě je to trochu kýč, ale když se ti to líbí...“

„A ty že jsi machr přes kriminálky, a přitom neznáš základní detektivní figle?“ odfrknul si pohrdavě Vincenc. „Mluvím tu o odrazu! Ten chlap na druhé straně ulice.“

Když ustoupil trochu stranou, aby zastínil lesknoucí se sklo, tak už ho Felix viděl. Chlap, o kterém Vincenc mluvil, postával u křoví na okraji parku, očima těkal mezi dohadující se skupinkou na kolejích a Felixovou maličkovostí. Na hlavě safari klobouk, ruce vražené v kapsách sluncem vybělené kožené bundy a na tváři jizva přes půl obličeje – tohle nebyl typický kolemjdoucí.

„Celou dobu vás šmíroval, snažil se vypadat nenápadně, ale na mě si nepřijde,“ chlubil se Vincenc. „Určitě bude něco